

Budapestre vonatkozó újságcikk

Osztályozás

636

Szerző: .....

Cím: *Őszi lóvásár az elmúlásra ítélt Tattersallban.*

Forrás: *Magyarország*

Bp.

(Hely)

1930. VIII. 7.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Hely

Idő

"1930"

Személy

Helyszám

Nyári lóvásár az elmúlásra ítélt Tattersallban

Eladókét székesfehérvári szürke számár

A jó öreg Tattersall fölött a városházán megkongatták a halálharangot.

Ügetőversenypályát akarnak csinálni a helyében, mert azt mondják a hivatalos urak, hogy az egyre inkább összezsugorodó lóvásároknak nagyok sokat ráfizet a főváros. Ezért nem érdemes fenntartani és kamatoztatlanul hagyni a roppant nagy térségű Tattersallt, melynek nagyobb része bizony egész esztendő át kihasználatlanul áll.

Ugy látszik, a városháza hűvös szobáiban előkészített terveknek hírért vették a tattersalli lóvásár szenvedő alanyai: a hőkkadt fejű lovacskák is, mert most nagyon lecsüszgett fűvel álldogálnak a helyeiken.

Vagy talán a kegyetlenül égető, éppen idetűző izzó napkorong bágyasztja el anynyira szegénykéket.

Bizony, egy-egy ilyen kánikulai lóvásár nem tartozik épen a legkellemesebb sportok közé.

Nem elég az embernek, állatnak az égető nap gyilkos hevét elszívni, de ráadásul még mennyi port kell nyelni az ide-oda száguldó, felvágató lovak patáinak nyomán.

És mennyit kell kuncogni, vitatkozni, ravaszkodni, hizelegni a vevőnek, amíg egy lovat sikerül eladni.

A lótulajdonos gazda ilyenkor az aratással, csépléssel, behordással van elfoglalva és nem ér rá vásárokra járogatni.

De a mostani legszorgosabb dologidőben nincs is eladó lova, hiszen valamennyi ép-kézláb igavonó jószágjának van elég mun-

kája, tehát nem fogyasztja haszontalanul a drága takarmányt.

Következésképpen a tattersalli lóvásár ilyenkor teljesen a minden hájjal megkent kupeczek, cenzárok, cigány lócsiszárok és alkalmi lókereskedők kezébe kerül.

Ugyszólván ők maguk között bonyolítják le a vásárt. Egymásnak kínálják a kesz-hedt lovaikat és hacsak lehetséges: egymást csapják be vele, ami nem éppen könnyű feladat.

No, meg a lómészárszékek vásárlói. Azok elég aktíven működnek most is a Tattersall egyik kis csücskében viharzó lóvásáron.

Sőt, ők ilyenkor tudnak legjobban vásárolni, amikor a használati lovak körül nincs forgalom és inkább csak a virslibe és krinolinba való anyag kerül kínálatra.

*

Egy borostás arcú, kövérkés ember — nevezük őt Klein urnak — szintén kijött a vásárra *levágni való* anyagot vásárolni.

Előbb alaposan körülnézett. Minden eladóhoz volt egy-két vicces szava. A végén aztán egy kissé lesántult, de különben még elég jóállású sárga csikó előtt állapodott meg ilyen megszólítással:

— Hogy ez a „kurtirozott“ állat?

A megszólítással kitérített ló gazdája egy *asszonyi személy*, aki valahonnan Pest környékéről hozta fel a szép jószágot azzal az eltökélt szándékkal, hogy *eladja*, mivel az adó és egyéb terhek miatt otthon nagy szükség van a pénzre. Meg aztán, őszintén szólva, a lesántult lovacska a rossz lábával nem igen bírja a strapát.

Az asszonyt láthatóan zavarba hozza a nyílt és határozott kérdés.

Bizony, ő még maga sincsen tisztában azzal, hogy *mit lehetne kérni* a sárgáért. Gondolta, hátha 200 pengőt is megadnának érte.

Klein ur maga siet a zavarral, vagy mond-

juk: *lámpalázzal* küzködő asszony segítségére:

— Nézze asszonyom, én *virslibe való* anyagot vásárlók. Látom, a sárga nagyon megfelelne a célnak.

A menyecske önézetesen felfottyant:

— Virslibe? Mit gondol? Nézze meg ezt a remek állatot. Hát virslibe való ez?

Klein ur, látva, hogy a nyílt bevallással nemesebb érzelmeket sértett, szelidebbre fogja:

— Drága asszonyom, kegyedet az ne alteralja, hogy *milyen célból* veszem a lovat. Kegyed csak azt nézze, hogy jó pénzt kapjon érte. Maga az eladó, én a vevő. Kell, hogy megértsük egymást.

— Hátszen, nem mondtam, hogy nem eladó. Persze, hogy eladó.

— Tudja mit asszonyom? Okos ember kevés szóból is sokat ért. Adok a sárgáért *százharmincat*.

Ezzel már emeli is a jobb karját Klein ur, hogy parolát csopjon az asszony tenyerébe.

Az asszony láthatóan küzd magával. Nem lehet tudni, hogy a megajánlott árat kevesli-e, avagy talán a kedvenc sárgától nem tud megválni.

Amíg így zajlik a vita, már vagy husz bámeszködő, kíváncsi állja körül a szép sárgát és egy cenzálfele, cigányképű ember rögtön 5 pengőt rálicitál a Klein ur ajánlatára, ami Klein urat láthatóan dühbe hozza és belső indulatának látható jeleként a baljában szorongatott görbebotjával hatalmasat rácsap a szegény állat temporájára.

— *Száznegyvenet adok a loért. Ha fenefenét eszik is, de az enyém lesz. Nézze...*

Erre már mindenki meghököl és úgy néznek Klein urra, mint egy ujkori hősré, aki a mostani pénztelen világban még inkább fölfelé licitál, ahelyett, hogy szokás szerint lefelé nyomná az árakat.

Erre a hőstetre a ráigérő ismeretlen kon-

kurrens hirtelen elpárolgott és Klein ur egyedül maradt a küzdőtérén a maga 140 pengő ajánlatával.

Az asszony még mindig küzdött önmagával. Most már nyilvánvaló volt, hogy tisztán *érzelmi okok* bántják, hogy hát mégis meg kell válnia a kedves és okos sárgától.

Klein ur egy utolsó, erőteljes parolacsapással pecsételte meg kimondott szavának becsületes megtartását.

Tehát 140 pengőért állították ki a passzust az irodában.

Klein vakarta a fejét, hogy *kissé drágán* fizette a virslibe való anyagot. De most már mindegy. Egye kutya. Majd behozza máshol.

Az asszony a szemeit törülgette, amikor az állatorvosi vizsgálat után átadta a kötőféket Klein urnak, szípgva így szólt:

— Ha már muszáj volt odaadni, nagyon kérem, hogy *ne vágassa le*. Nagyon jó teherhuzó állat ez még. Hogy egy kicsit sánta, az nem tesz semmit. Hiszen olyan fiatal jószág. Kukoricatöréskor lesz még csak háromesztendő...

*

Legtöbb üzletkötés bizony nem megy ilyen érzelmi alapon.

A kiraffinált cenzálok minden ócska trükköt kieszelnek, csak hogy valahogyan létrehozzák az üzletet.

A pesti lóvásár konzervatívizmusát jellemzi a többek között, hogy itt a pénzt még

ma is „*lové*“-nak hívják, mint harminc-negyen esztendő előtt.

Pedig a cigánység modernizálódásával a „*lové*“ szót más vonatkozásokban már kezdik elhanyagolni és a pénzt az igazi nevén, vagy legfőleg a már szintén elkoptatott „*dohány*“ néven emlegetik.

*

Amióta *Pesterzsébeten* megnyílt a legelső *csacsi-mészárszék*, azóta a tattersalli lóvásáron erősen *felszökött a szamarak árszija*.